

Németes diákcsere (Budapest, Jever)

(2015. április 13–20., május 29.–június 6.)

A német diákok egy hétfő délelőtt érkeztek Budapestre, mi a reptéren vártuk őket. Innen mindenki hazavitte a párját. Már az első nap is tartalmasan telt, hiszen délután Kőbánya-Kispest kevésbé festői környéke után megcsodálhatták a kilátást a budai várból. Este ezek után kimerülten, de boldogan tértünk haza. Másnap délelőtt, míg mi magyarok tanításon voltunk, partnereink immár önállóan fedezhették fel a várost. Ezt követte délután a projektmunka „Zwischen den Kulturen” (Kultúrák között) címmel, ennek keretében két csoportban a Nirgendwo in Afrika című filmről néztünk részleteket, majd feldolgoztuk ezeket. A végén a német diákok plakátjai is bemutatásra kerültek a VII. és VIII. kerület aznap megismert látványosságairól. Ezután egy dunai hajótúra következett este 7 órától, visszafelé gyönyörű kilátás nyílt az immár kivilágított Parlamentre és Lánchídra.

Szerdán került megrendezésre az iskolai sportnap, így a cserediákokat aznap reggel a Margitszigetre vittük. Itt ők is részt vehettek a sportos foglalkozásokon, valamint szurkolhattak nekünk, hogy túléljük a 2000 méteres futást. Ez utóbbira természetesen délben került sor, de legalább szépen sütött a Nap. A sportnap után a társaság nagy része szabadprogram keretében az

Aquaworldbe látogatott, ahol késő estig élveztük a csúszdák és melegvizes medencék nyújtotta szórakozást. Másnap minden cserediák részt vehetett a 10. évfolyam németóráján. Ezt követően egy séta következett a Gellért-hegyre, ahol a napos időnek köszönhetően szép kilátás fogadta a németeket. Tanítás után közös Stadtrallye (városfelfedező játék) indult, melyhez egy feladatlap megoldása is tartozott.

Pénteken délelőtt a német diákok a Parlament meglátogatása helyett egy művészeti múzeumba mentek, ez sajnos kevesebből váltott ki lelkesedést, de szerencsére Mészáros tanár úr énekórája hamar elfeledtette velük az élményt. Ezután együtt indultunk a Pál-völgyi-cseppkőbarlangba, ahol mi magyarul, a németek Pál Gergely tanár úr tolmácsolásában németül hallgathatták a vezetést. Másnap, szombaton közös kirándulásunk célja a váci „Memento mori” kiállítás volt, itt láttuk a híres váci múmiákat, valamint szépen díszített koporsóikat és végrendeleteiket is. Ezt követően megnéztük a hajómúzeumot is, melyben nagy meglepetésünkre csak

papírmakettek voltak kiállítva. A kis csalódás után a családi hangulatú helyi cukrászdában vigasztalódtunk. Este került sor a záró bulira, amelyen mindenki remekül szórakozott. A vasárnapot kaptuk meg családi napnak, ami azért volt jó, mert addigra a párok összejecsiszolódhattak. Mi a partneremmel a közös süteménysütés mellett döntöttünk, este pedig filmet néztünk. Nagyon örültem annak, hogy kettesben is ilyen jól éreztük magunkat.

Április 20-án, hétfőn elérkezett a hazautazás napja. Szomorúan kísértük a német diákokat Ferihegyre, hiszen sokan remek barátokra találtunk köztük.

Szerencsére hamarosan viszontláthattuk egymást, ugyanis május végén, június elején mi látogattunk el hozzájuk Jeverbe. Egy pénteki napon érkeztünk meg este hét óra körül. Már aznap elmentünk, hogy meghallgassuk a helyi fiatal zenekarok számára szervezett vetélkedőt. Jó volt látni, hogy ennyire támogatják a diákokat a hobbijaikban is, erre másik példa az iskolai színjátszó kör, melynek egyik próbáját néhányan szintén megnéztük. Itt az éneklést és a táncot is igen magas színvonalon tanítják.

Szombaton busszal utaztunk a hollandiai Gröningenbe, ahol az egyik német fiú idegenvezetést tartott. Ezután önállóan járhattuk be a várost. Talán a legérdekesebb a Fő téri piac volt a rengeteg gyümölcsrel, zöldséggel és tengeri állattal, amit árultak, de nekem az utcai narancsfacsaró gépek is nagyon tetszettek. A délutáni visszaérkezés után az egész csapatot meghívták grillpartira, ahol megnéztünk egy focimeccset is. Másnap családi nap volt, csoportosan indultunk felfedezni Jevert. A kastélykertben a mindenhol virító rododendron bokrokon kívül egész közelről láttunk több pávát is. Ezután meglátogattunk egy helyi cukrászdát. Hétfőn az első két tanítási órára elkísértük a cserepartnereinket, majd az igazgatói üdvözlés következett az is-

kolai könyvtárban. Később hivatalosak voltunk a városházára egy teaceremóniára is, mely kedves helyi szokás, azt fejezi ki, hogy szívesen látnak minket. Itt röviden bemutatuk az iskolánkat és Budapestet is. A látogatás kapcsán fénykép készült a csoportról a helyi újságok számára. Az ebédszünet előtt még a magyar programhoz hasonlóan városfelfedező játék indult, majd délután visszatértünk az iskolába egy testnevelésórára, ahol barátságos röplabda- és focimeccseket vívtunk.

A keddi program volt az egyik legérdekesebb, hiszen aznap hajóval utaztunk a Langeoog nevű szigetre. A kissé hideg, esős időjárás ellenére is nagy élmény volt a tengerpart. A parton végig sorakozó, látszólag bármiféle rendszert nélkülözve felállított úgyszólván „Strandkorbok” színes kavalkádja igazán vidám látványt nyújtott. A sziget egyetlen sétálóutcáját az utolsó boltig volt időnk felfedezni, még a hatalmas világítótornyot is megnéztük, bár sajnos csak kívülről. Szerdán következett be többünk félelme, az összesen körülbelül 20 km-es kerékpártúra. Én például több dolog miatt is tartottam tőle, egyrészt mert előtte évekig nem ültem biciklin, másrészt mert a kölcsön kapott járműről nem igazán ért le a lábam. Ennek ellenére sikerült nagyobb baleset nélkül megúsznunk ezt a kalandot is. A kirándulás legszebb része végül nem az úti cél – egy kis múzeum – lett, hanem maga a túra, hiszen kilométereken át suhantak el mellettünk a teljesen egyforma falvak. A vidék jellegzetessége, hogy szinte minden ház ugyanabból a sötétvörös téglából épül, és ápolt kis kert tartozik hozzá. A települések közt hatalmas zöld legelők terülnek el, rajtuk békésen legelésző tehéncsordákkal.

Csütörtökön reggel újra az iskolába mentünk. Azt a feladatot kaptuk, hogy készítsünk plakátot vagy az Északi-tenger élővilágáról vagy a közös élményeinkről. Szerintem igazán ötletes plakátok születtek. Voltak, akik képekkel mutatták be, hogyan szórakoztunk együtt, mások az egymástól elsajátított szókinccset szedték össze. Ezt követően ismét utaztunk, ezúttal a nem messze fekvő kikötővárosba, Wilhelmshavenbe. Itt körbehajóztuk a kikötőt, majd szabadprogram következett, kisebb csoportokban bejártuk a várost. Végre még a Nap is kisütött. Pénteken már csak egy látogatás következett a jeveri kastélymúzeumban, ezután fagyit ettünk és készültünk a záró estre, valamint a másnapi hazautazásra. Az esti buli nagyon jó hangulatban telt, méltó lezárása volt az egész csereprogramnak.

Számomra ez a diákcsera örök emlék marad. Remélem, mindenki hasonlóan jól érezte magát és az itt kötött barátságok még sokáig kitartanak. A jövőre 10. és 11. évfolyamos németeknek pedig csak ajánlani tudom a részvételt, nem csupán azért, mert hasznos, hanem mert jó is.

Végül szeretnék köszönetet mondani a szervező tanároknak (Antje Keck, Werner Keck, Szabó Éva, Pál Gergely), valamint azoknak, akik egy-egy estén akár Budapesten, akár Jeverben vendégül látták az egész csapatot.

Szász Csenge (11. b)